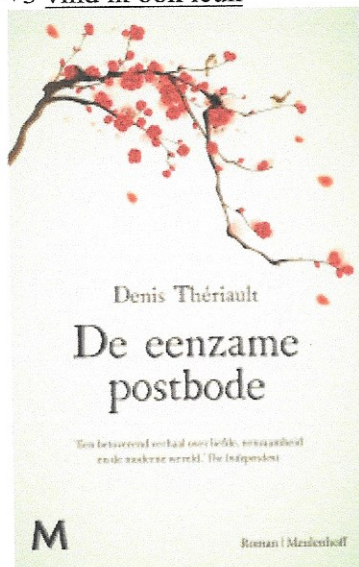

Hebba recensie

Van de haiku naar de liefde. Een kleine stap voor Thériault!

door [Guy Doms](#) 19 september 2016 2 reacties

+3 [vind ik ook leuk](#)

De eenzame postbode Denis Thériault

Wil ik lezen

De Canadese auteur **Denis Thériault** (1959) is tevens scenarist. Zijn tweede roman *De eenzame postbode* is een fragiel liefdesverhaal over een eenvoudige postbode met een bijzondere obsessie. Een kleine roman, groot van inhoud en met een verrassende afloop. Van een klassiek Japans gedicht naar de liefde; het is slechts een kleine stap voor Thériault.

“Ségolènes handschrift was een parfum voor het oog, een elixer, een ode, het was een grafische symfonie, een apotheose, om te huilen zo mooi. Bilodo, die ergens had gelezen dat het handschrift een weerspiegeling van de ziel was, concludeerde maar al te graag dat de ziel van Ségolène van een ongeëvenaarde puurheid moest zijn. Als engelen schreven, was het beslist zó.”

De sierlijkheid en de vaardigheid waarmee hij zijn verhaal neerzet staan als een paal

boven water. Elk woord wordt met precisie afgewogen, geen franjes om het geheel op te vrolijken.

Bilodo is een postbode die geen brieven steelt, hij leent ze gewoon even om deze dan heimelijk te openen en te lezen. Op deze manier geeft hij wat kleur aan zijn grijze leventje. Het is zijn kleine geheim. Na het lezen bezorgt hij de brieven op de plaats van bestemming. Niets aan de hand, tot op de dag dat hij helemaal wordt ingepalmd door de brieven van Ségolène, een vrouw uit Guadeloupe, gericht aan de dichter Gaston Grandpré. Ze sturen elkaar brieven waarin een haiku staat. Bilodo wordt smoorverliefd op die mysterieuze dame en aldus ook jaloers op Gaston. Dan slaat het noodlot ongenadig toe. Gaston wordt het slachtoffer van een verkeersongeval en overlijdt. Terwijl de postbode vergeefs toekijkt aan de overkant van de straat. Resultaat: een paniekgolf bij Bilodo! Hij wil immers de brieven van Ségolène blijven lezen. Hij slaagt erin het appartement van de verongelukte Gaston te huren en probeert in de huid van de poëet te kruipen. Haiku's schrijven wordt zijn volgende passie, obsessie. Hoe een eenzame postbode wordt omgetoverd in een dichter, die zijn leven slijt in een denkbeeldige idylle. Zal hij nu ook hetzelfde lot - zoals Gaston - moeten ondergaan; is dan de cirkel rond?

Haiku- en druppelsgewijs vordert het verhaal, opgehangen aan een vangnet vol Japanse gedichten. In fijn proza beleeft de lezer het hele gebeuren.

Hoe een brave eenzaat verandert in een hopeloos verliefde dichter. Deze korte roman bevat een aangrijpend verhaal waarin de hoofdrol is weggelegd voor een eenvoudige postbesteller. Of zijn het de haiku's die de strijd winnen om protagonist te worden? Waar passie, elegantie en filosofie elkaar kruisen, daar ontmoet je de schrijver Thériault. Waar de komische en tragische elementen scherp tegenover elkaar gaan staan. De lezer maakt tevens kennis met de tanka, de meest verheven vorm in de Japanse poëzietraditie. Tevens de voorloper van de haiku.

“Kolkend als water

dat tegen de rotsen slaat

maakt de tijd lussen”

Een onvervalste haiku met een diepe betekenis voor het boek. Thériault zet een puur en tragisch verhaal neer, waarin hij poëtisch beschrijft hoe het leven van zijn protagonist in een lus gekneld raakt. *De eenzame postbode* heeft iets betoverends. Een roman met een experimenteel tintje; behoort zeker niet tot de mainstream van de hedendaagse literatuur.